



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 431/2011-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 2430/2011, sp. zn. Rvp 2456/2011, sp. zn. Rvp 2461/2011 a sp. zn. Rvp 2523/2011, zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 CoE 103/2011-33 z 9. júna 2011, č. k. 13 CoE 169/2011-30 z 22. júna 2011, č. k. 13 CoE 171/2011-88 z 30. júna 2011 a č. k. 14 CoE 37/2011-36 z 11. júla 2011 a takto

### **r o z h o d o l :**

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 2430/2011, sp. zn. Rvp 2456/2011, sp. zn. Rvp 2461/2011 a sp. zn. Rvp 2523/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2430/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 20. septembra 2011, 21. septembra 2011 a 27. septembra 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 CoE 103/2011-33 z 9. júna 2011, č. k. 13 CoE 169/2011-30 z 22. júna 2011, č. k. 13 CoE 171/2011-88 z 30. júna 2011 a č. k. 14 CoE 37/2011-36 z 11. júla 2011.

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu júla 2003 až marca 2005 (ďalej len „zmluva“) poskytla fyzickým osobám úvery vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2430/2011 v sume 663,88 €, vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2456/2011 v sume 863,04 €, vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2461/2011 v sume 265,55 € a vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2523/2011 v sume 663,88 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť vo veci vedenej sp. zn. Rvp 2430/2011 v 12 mesačných splátkach po 108,21 €, vo veci vedenej sp. zn. Rvp 2456/2011 v 10 mesačných splátkach po 156,01 €, vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2461/2011 v 10 mesačných splátkach po 47,8 € a vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2523/2011 v 20 dvojtýždenných splátkach po 59,75 €. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, určený v každej zmluve menovite, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, boli 6. augusta 2004 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2456/2011), 12. septembra 2004 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2523/2011), 1. septembra 2005 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2430/2011) a 6. novembra 2011 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2461/2011) notárom spísané notárske zápisnice, ktoré podpísal v príslušných zmluvách určený splnomocnený zástupca dlžníka.

Následne vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2456/2011 bol 11. októbra 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Rožňava (ďalej len „okresný súd 1“) 27. októbra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd 1 uznesením č. k. 11 Er/162/2004-18 zo 6. apríla 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, pričom zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora a rozhodol o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu 1 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 13 CoE 169/2011-30 z 22. júna 2011 tak, že prvostupňové uznesenie vo výroku, ktorým okresný súd 1 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, potvrdil.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2523/2011 bol 16. novembra 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd 2“) 21. decembra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd 2 uznesením č. k. 7 Er/206/2004-21 zo 16. februára 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, pričom rozhodol aj o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu 2 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 14 CoE 37/2011-36 z 11. júla 2011 tak, že prvostupňové uznesenie potvrdil.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2430/2011 bol 12. decembra 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 1 začal 30. januára 2006 nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd 1 uznesením č. k. 10 Er/4/2006-18 z 10. februára 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, pričom zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora a rozhodol o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu 1 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4 CoE 103/2011-33 z 9. júna 2011 tak, že prvostupňové uznesenie vo výroku, ktorým okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, potvrdil.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2461/2011 bol 12. marca 2006 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným

súdom 1 začal 28. apríla 2006 nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd 1 uznesením č. k. 11 Er/289/2006-73 zo 14. apríla 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, pričom zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora a rozhodol o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu 1 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 13 CoE 171/2011-88 z 30. júna 2011 tak, že prvostupňové uznesenie vo výroku, ktorým okresný súd 1 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil, potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že „tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania... tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastníť majetok... v zmysle Protokolu 1 Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2

zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo skutočnosti, že uznesenie krajského súdu č. k. 4 CoE 103/2011-33 z 9. júna 2011 nadobudlo právoplatnosť 19. júla 2011, uznesenie krajského súdu č. k. 13 CoE 169/2011-30 z 22. júna 2011 nadobudlo právoplatnosť 26. júla 2011, uznesenie krajského súdu č. k. 13 CoE 171/2011-88 z 30. júna 2011 nadobudlo právoplatnosť 26. júla 2011 a uznesenie krajského súdu č. k. 14 CoE 37/2011-36 z 11. júla 2011 nadobudlo právoplatnosť 1. augusta 2011, vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosti v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka v sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovaných ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniam krajského súdu č. k. 4 CoE 103/2011-33 z 9. júna 2011, č. k. 13 CoE 169/2011-30 z 22. júna 2011, č. k. 13 CoE 171/2011-88 z 30. júna 2011 a č. k. 14 CoE 37/2011-36 z 11. júla 2011, ktorými podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd potvrdil uznesenia prvostupňových súdov o zastavení už prebiehajúcich exekučných konaní bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

## **II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí**

Predmetom sťažností je namietané porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými potvrdil uznesenia prvostupňových súdov o zastavení exekúcie v zásade z dôvodu, že exekúciu nemožno vykonať pre vadu exekučného titulu – notárskych zápisníc (spočívajúcu

v nedostatku riadneho splnomocnenia predchádzajúceho ich spísaniu a v nedostatku vyhlásenia povinnej osoby, že súhlasí s jej vykonateľnosťou).

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 2430/2011, sp. zn. Rvp 2456/2011, sp. zn. Rvp 2461/2011 a sp. zn. Rvp 2523/2011 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

**II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4 CoE 103/2011-33 z 9. júna 2011, č. k. 13 CoE 169/2011-30 z 22. júna 2011, č. k. 13 CoE 171/2011-88 z 30. júna 2011 a č. k. 14 CoE 37/2011-36 z 11. júla 2011**

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnostiach sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaniach proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, ktorými bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový

súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárskej zápisnice).

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutými uzneseniami potvrdil rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Krajský súd svoje uznesenie č. k. 4 CoE 103/2011-33 z 9. júna 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu 1 č. k. 10 Er/4/2006-18 z 10. februára 2011 o neprípustnosti a zastavení exekúcie, odôvodnil takto:

*«Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací podľa § 10 ods. 1 O. s. p. preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu podľa § 212 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného je sčasti dôvodné.*

*Oprávnený odvolaním napadol uznesenie súdu prvého stupňa v celom rozsahu. Vzhľadom na obsah odvolania, odvolací súd uvádza, že sa plne stotožňuje s odôvodnením uznesenia súdu prvého stupňa pokiaľ sa jedná o výroky, ktorými vyhlásil exekúciu*

za neprípustnú a exekúciu zastavil. A na toto odôvodnenie poukazuje (§ 219 O. s. p.) a na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia k odvolacím námietkam oprávneného považuje za potrebné uviesť:

Podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c) zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) možno vykonať exekúciu aj na poklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že jednou zo základných podmienok vykonateľnosti notárskej zápisnice je aj vyhlásenie povinnej osoby o súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

Z obsahu notárskej zápisnice N 4270/2005, NZ 40701/2005, NCRLs 40154/2005 zo dňa 1. 9. 2005, spísanej na Notárskom úrade notára JUDr. O. Ď. vyplýva, že osvedčenie o vyhlásení a uznaní právneho záväzku nebolo spísané s povinným, ale tento úkon vykonal Mgr. T. K., advokát Advokátskej kancelárie so sídlom v B. Za takejto situácie bolo pre posúdenie platnosti a vykonateľnosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu potrebné vyporiadať sa s platnosťou tohto úkonu vykonaného inou osobou v mene povinného.

Podľa ust. § 23 Občianskeho zákonníka zastúpenie vzniká na základe zákona alebo rozhodnutia orgánu (zákonné zastúpenie alebo na základe dohody o plnomocenstve).

Podľa ust. § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že zmluvné zastúpenie vzniká na základe zmluvy (dohody o plnomocenstve podľa § 23 Občianskeho zákonníka medzi splnomocniteľom a splnomocnencom). Ide tu o dvojstranný právny úkon, ktorým zastúpený dáva tretej osobe na vedomie v akom rozsahu je osoba uvedená v plnomocenstve oprávnená ho zastupovať. Dohoda o plnomocenstve, z ktorej právny vzťah vzniká musí obsahovať všetky náležitosti právneho úkonu z hľadiska jeho subjektov, ako aj obsahu. Takýto vzťah nevyhnutne predpokladá aj zhodu záujmov medzi jeho účastníkmi. Je teda vylúčené, aby zmluva o zastúpení mohla byť platne uzavretá medzi osobami medzi ktorými je konflikt záujmov. V posudzovanom prípade bol povinný nútený súčasne na predtlačí zmluvy o úvere

*podpísať aj plnomocenstvo pre Mgr. T. K., ktorého určil práve oprávnený a v ktorom ho splnomocnil na spísanie predmetnej notárskej zápisnice - exekučného titulu. Za takejto situácie je tu preukázateľný rozpor záujmov medzi splnomocneným zástupcom povinného Mgr. T. K. a povinným, čo je zjavne prekážkou vzniku platnej dohody o plnomocenstve.*

*Uvedené závery o neplatnosti splnomocnenia majú za následok záver o nespôsobilosti notárskej zápisnice, ako exekučného titulu a táto skutočnosť je dostatočným dôvodom pre zastavenie exekúcie.*

*Správne preto súd prvého stupňa uzavrel, že Mgr. T. K. nemohol pred notárom platne a v mene povinného vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a to pre rozpor záujmov zástupcu a zastúpeného.*

*Odvolací súd preto uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 O. s. p.. Pri takýchto záveroch sú však už bezpredmetné ďalšie dôvody, na základe ktorých prvostupňový súd posudzoval vzťah medzi účastníkmi ako vzťah spotrebiteľský, pretože pokiaľ súd prvého stupňa dospel k záveru, že notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom, je už hodnotenie vzťahu medzi účastníkmi nadbytočné.»*

Krajský súd svoje uznesenie č. k. 13 CoE 169/2011-30 z 22. júna 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu 1 č. k. 11 Er/162/2004-18 zo 6. apríla 2011 o neprípustnosti exekúcie a zastavení exekúcie, odôvodnil takto:

*«Odvolací súd prejednal odvolanie oprávneného v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1, 3 O. s. p., a to bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. ...*

*K odvolaniu oprávneného proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie, odvolací súd uvádza, že podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v týchto výrokoch a na doplnenie jeho odôvodnenia a k odvolaniu oprávneného odvolací súd uvádza nasledovné:*

*Za podstatné pre splnenie podmienok na nariadenie výkonu exekúcie odvolací súd považuje, aby bol daný platný a spôsobilý exekučný titul, ktorým podľa § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku je aj notárska zápisnica, avšak iba za podmienky, že táto spĺňa zákonné podmienky.*

*Európsky súdny dvor vo viacerých svojich rozsudkoch nastolil trend chrániť práva spotrebiteľov ako slabšej zmluvnej strany extenzívnym spôsobom (napr. rozsudok zo dňa 4. 10. 2007, Rampin a Dodard, C - 429/05). Súladom exekučného titulu so zákonom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu, ale aj to, či je na jeho základe možné exekúciu vykonať, teda či tu nie sú také zákonné ustanovenia, ktoré by bránili vykonaniu exekúcie na jeho základe. Aj právna úprava Slovenskej republiky obsahuje zákonné ustanovenia, ktoré ukladajú exekučnému súdu skúmať aj materiálnu správnosť exekučného titulu, teda či nárok priznaný exekučným titulom je v súlade s právom /§ 45 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní/.*

*Súd prvého stupňa preto postupoval správne, ak preskúmal predmetný exekučný titul a podmienky, za ktorých bol vydaný, vrátane posudzovania zmluvy o úvere.*

*V prejednávanej veci je exekúcia vedená na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica spísaná s Mgr. T. K., advokátom, ktorého povinná v zmluve o úvere splnomocnila na jej spísanie ako exekučného titulu, teda aby v jej mene uznal záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo pre exekúciu. Uvedené splnomocnenie povinná udelila Mgr. T. K., advokátovi, súčasne v predtlačí zmluvy o úvere a odvolací súd súhlasí s posúdením súdu prvého stupňa, že ak povinná chcela, aby jej bol poskytnutý predmetný spotrebiteľský úver, bola nútená súčasne na predtlačí zmluvy o úvere podpísať aj plnomocenstvo pre Mgr. T. K., v ktorom ho splnomocnila na spísanie predmetnej notárskej zápisnice - exekučného titulu. Takéto podmieňovanie poskytovania spotrebiteľského úveru súčasným uzatvorením plnomocenstva pre Mgr. T. K. a s poverením na spísanie notárskej zápisnice, ako exekučného titulu, je treba považovať za neprijateľnú podmienku v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorej právnym dôsledkom podľa § 53 ods. 4 a § 39 Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia zmluvy, je jej absolútna neplatnosť pre rozpor so zákonom, a to od počiatku.*

*Podľa ustanovenia § 23 Občianskeho zákonníka /ďalej len OZ/ „Zastúpenie vzniká na základe zákona alebo rozhodnutia štátneho orgánu /zákonné zastúpenie/ alebo na základe dohody o plnomocenstve.“*

*Podľa ustanovenia § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka „Zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie je spôsobilý na právny úkon, o ktorý ide, ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného.“*

*Podľa ustanovenia § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka „Pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia.“*

*Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že zmluvné zastúpenie vzniká na základe zmluvy - dohody o plnomocenstve podľa § 23 Občianskeho zákonníka medzi splnomocniteľom a splnomocnencom, ktorá je dvojstranným právnym úkonom splnomocniteľa a splnomocnenca.*

*Dohoda o plnomocenstve, z ktorej medzi splnomocnencom a splnomocniteľom vzniká právny vzťah, musí obsahovať všetky náležitosti právneho úkonu z hľadiska jeho subjektov, ako aj obsahu. Takýto vzťah nevyhnutne predpokladá aj zhodu záujmov medzi jeho účastníkmi. Je teda vylúčené, aby zmluva o zastúpení mohla byť platne uzavretá medzi osobami medzi ktorými je konflikt záujmov. V posudzovanom prípade bola povinná nútená súčasne na predtlačí zmluvy o úvere podpísať aj plnomocenstvo pre Mgr. T. K., ktorého určil práve oprávnený a v ktorom ho povinná splnomocnila na spísanie predmetnej notárskej zápisnice - exekučného titulu. Pritom navyše Mgr. T. K. v množstve konaní vedených oprávneným, vystupuje ako právny zástupca oprávneného. Za takejto situácie je tu preukázateľný rozpor záujmov medzi splnomocneným zástupcom povinnej Mgr. T. K. a povinnou, čo je zjavne prekážkou vzniku platnej dohody o plnomocenstve.*

*Na základe vyššie uvedeného odvolací súd nemá za preukázané, že medzi Mgr. T. K., ako splnomocnencom a povinnou, ako splnomocniteľom došlo k vzniku platnej dohody o plnomocenstve, na základe ktorej by bol Mgr. T. K. oprávnený uznať za povinnú dlh vo forme notárskej zápisnice a súhlasiť s jej vykonateľnosťou, ako exekučným titulom.*

*Uvedené závery o neplatnosti splnomocnenia majú za následok záver o nespôsobilosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu a táto skutočnosť je dostatočným dôvodom pre zastavenie exekúcie.*

*Správne preto súd prvého stupňa uzavrel, že Mgr. T. K. nemohol pred notárom platne a v mene povinnej vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, a teda na jej základe nemožno ani pokračovať v exekúcii.*

*Odvolací súd nepovažuje za oprávnenú ani námietku oprávneného, že v danom prípade súd posudzoval vec, o ktorej už raz právoplatne rozhodol. Exekučný súd je oprávnený preskúmať podmienky na vykonanie exekúcie nielen pri začatí exekúcie, ale počas celého jej trvania a ak v ktoromkoľvek štádiu, teda aj po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie zistí, že tieto nie sú dané, je oprávnený exekúciu zastaviť. Uvedené vyplýva aj z rozsudku NS SR sp. zn. 3CdO/164/1996 z 27. 1. 2007 v ktorom sa o. i. uvádza, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená“. Skutočnosť, že povinná neodvolala udelené plnomocenstva neznamena, že by tým došlo k odstráneniu nedostatkov, existujúcich už v čase jeho vystavenia a nemá za následok jeho platnosť. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá námietku právoplatne rozhodnutej veci. K ďalšej námietke oprávneného odvolací súd uvádza, že nespôsobilosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu, nie je daná prekážka uplatnenia práva na všeobecnom súde.*

*Odvolací súd uvádza, že platnosť splnomocnenia posudzoval súd prvého stupňa ako aj odvolací súd podľa rovnakých ustanovení Občianskeho zákonníka, ako uviedol oprávnený v podanom odvolaní.»*

Krajský súd svoje uznesenie č. k. 13 CoE 171/2011-88 z 30. júna 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu 1 č. k. 11 Er/289/2006-73 zo 14. apríla 2011 o neprípustnosti exekúcie a zastavení exekúcie, odôvodnil takto:

*«Odvolací súd prejednal odvolanie oprávneného v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., pretože nejde o odvolanie podľa § 214 ods. 1 O. s. p., na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie, odvolanie smeruje proti uzneseniu a dospel k záveru, že odvolanie nie je čiastočne prípustné a čiastočne nie je dôvodné. ...*

*Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v tejto časti a na doplnenie jeho odôvodnenia a k odvolaniu oprávneného odvolací súd uvádza nasledovné:*

*Za podstatné pre splnenie podmienok na nariadenie výkonu exekúcie odvolací súd považuje, aby bol daný platný o spôsobilý exekučný titul, ktorým podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku je aj notárska zápisnica, avšak iba za podmienky, že táto spĺňa zákonné podmienky.*

*Európsky súdny dvor vo viacerých svojich rozsudkoch nastolil trend chrániť práva spotrebiteľov ako slabšej zmluvnej strany extenzívnym spôsobom (napr. rozsudok zo dňa 4. 10. 2007, Rampin a Dodard, C-429/05). Súladom exekučného titulu so zákonom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu, ale aj to, či je na jeho základe možné exekúciu vykonať, teda či tu nie sú také zákonné ustanovenia, ktoré by bránili vykonaniu exekúcie na jeho základe. Aj právna úprava Slovenskej republiky obsahuje zákonné ustanovenia, ktoré ukladajú exekučnému súdu skúmať aj materiálnu správnosť exekučného titulu, teda či nárok priznaný exekučným titulom je v súlade s právom (§ 45 ods. 2 zák. o rozhodcovskom konaní).*

*Súd prvého stupňa preto postupoval správne, ak preskúmaval predmetný exekučný titul a podmienky, za ktorých bol vydaný, vrátane posudzovania zmluvy o úvere.*

*V prejednávanej veci je exekúcia vedená na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica spísaná s Mgr. T. K. advokátom, ktorého povinný v zmluve o úvere splnomocnil na jej spísanie ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo pre exekúciu. Uvedené splnomocnenie povinný udelil Mgr. T. K., advokátovi, súčasne v predtlačí zmluvy o úvere a odvolací súd súhlasí s posúdením súdu prvého stupňa, že ak povinný chcel, aby mu bol poskytnutý predmetný spotrebiteľský úver, bol nútený súčasne na predtlačí zmluvy o úvere podpísať aj plnomocnenstvo pre Mgr. T. K., v ktorom ho splnomocnil na spísanie predmetnej notárskej zápisnice – exekučného titulu. Takéto podmieňovanie poskytovania spotrebiteľského úveru súčasným uzatvorením plnomocnenstva pre Mgr. T. K. a s poverením na spísanie notárskej zápisnice, ako exekučného titulu je treba považovať za neprijateľnú podmienku v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorej právnym dôsledkom podľa § 53 ods. 4 a § 39 Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia zmluvy, je jej absolútna neplatnosť pre rozpor so zákonom, a to od počiatku.*

*Podľa ust. § 23 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), zastúpenie vzniká na základe zákona alebo rozhodnutia štátneho orgánu (zákonné zastúpenie) alebo na základe dohody o plnomocenstve.*

*Podľa ust. § 22 ods. 2 OZ, zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie je spôsobilý na právny úkon, o ktorý ide, ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného.*

*Podľa ust. § 31 ods. 1 OZ, pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia.*

*Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že zmluvné zastúpenie vzniká na základe zmluvy - dohody o plnomocenstve podľa § 23 Občianskeho zákonníka medzi splnomocniteľom a splnomocnencom, ktorá je dvojstranným právnym úkonom splnomocniteľa a splnomocnenca.*

*Pokiaľ ide o účastníkov zmluvy o úvere a dohody o plnomocenstve, odvolací súd uvádza, že nie je daná totožnosť účastníkov týchto právnych úkonov. Zmluva o úvere je osobitným dvojstranným úkonom, na základe ktorého vznikol osobitný právny vzťah medzi subjektami, a to medzi spoločnosťou oprávneného ako veriteľa na jednej strane a povinným, ako dlžníkom na druhej strane na poskytnutie peňažných prostriedkov. Podpis účastníkov na zmluve o úvere je potvrdením prejavu vôle účastníkov tejto zmluvy vo vzťahu k tomuto právnemu úkonu. Účastníkom dohody o plnomocenstve je splnomocniteľ a splnomocnený, v danej veci povinný a Mgr. T. K.*

*Okrem toho, dohoda o plnomocenstve, z ktorej medzi splnomocnencom a splnomocniteľom vzniká právny vzťah, musí obsahovať všetky náležitosti právneho úkonu z hľadiska jeho subjektov ako aj obsahu. Takýto vzťah nevyhnutne predpokladá aj zhodu záujmov medzi jeho účastníkmi. Predpokladom zastúpenia podľa § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka je spôsobilosť zástupcu na právny úkon o ktorý ide a záujmy zástupcu nesmú byť v rozpore so záujmami zastúpeného. Tento rozpor so záujmom zastúpeného sa pritom nemusí týkať len právneho úkonu, na ktorý bol zástupca splnomocnený, ale postačí akýkoľvek stret záujmov zástupcu a zastúpeného, ktorý by mohol vyvolať pochybnosť o tom, že zástupca bude riadne vykonávať práva a povinnosti vyplývajúce mu zo zastúpenia. Je teda vylúčené, aby zmluva o zastúpení mohla byť platne uzavretá medzi osobami, medzi ktorými je konflikt záujmov. V posudzovanom prípade bol povinný nútený súčasne na*

*predtlačí zmluvy o úvere podpísať aj plnomocenstvo pre Mgr. T. K., ktorého určil práve oprávnený a v ktorom ho splnomocnil na spísanie predmetnej notárskej zápisnice exekučného titulu. Pritom navyše Mgr. T. K. v množstve konaní vedených oprávneným, vystupuje aj ako právny zástupca oprávneného. Za takejto situácie je tu preukázateľný rozpor záujmov medzi splnomocneným zástupcom povinného Mgr. T. K. a povinným, čo je zjavne prekážkou k vzniku platnej dohody o plnomocenstve.*

*S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd nemá za preukázané, že medzi Mgr. T. K. ako splnomocnencom a povinným ako splnomocniteľom došlo k vzniku platnej dohody o plnomocenstve, na základe ktorej bol Mgr. T. K. oprávnený uznať za povinného dlh vo forme notárskej zápisnice a súhlasiť s jej vykonateľnosťou ako exekučným titulom.*

*Uvedené závery o neplatnosti splnomocnenia majú za následok záver o nespôsobilosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu a táto skutočnosť je dostatočným dôvodom pre zastavenie exekúcie.*

*Správne preto súd prvého stupňa uzavrel, že Mgr. T. K. nemohol pred notárom platne a v mene povinného vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a udeliť súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.*

*Odvolací súd nepovažuje za oprávnenú ani námietku oprávneného, že v danom prípade súd posudzoval vec, o ktorej už raz právoplatne rozhodol. Exekučný súd je oprávnený preskúmať podmienky na vykonanie exekúcie nielen pri začatí exekúcie, ale počas celého jej trvania a ak v ktoromkoľvek štádiu, teda aj po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie zistí, že tieto nie sú dané, je oprávnený exekúciu zastaviť. Uvedené vyplýva aj z rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/164/1996 z 27. 1. 2007, v ktorom sa okrem iného uvádza, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená“. Skutočnosť, že povinný neodvolal udelené plnomocenstvo neznamena, že by tým došlo k odstráneniu nedostatkov existujúcich už v čase jeho vystavenia a nemá za následok jeho platnosť. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím vo veci samej, a preto nezakladá námietku právoplatne rozhodnutej veci. K ďalšej námietke oprávneného odvolací súd uvádza, že nespôsobilosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu, nie je daná prekážka uplatnenia práva na všeobecnom súde.*

*Záverom odvolací súd len dodáva, že platnosť splnomocnenia posudzoval súd prvého stupňa ako aj odvolací súd podľa rovnakých ustanovení Občianskeho zákonníka, ako uviedol oprávnený v podanom odvolaní.*

*Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie podľa §219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil, pretože predmetná notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom.»*

Krajský súd svoje uznesenie č. k. 14 CoE 37/2011-36 z 11. júla 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu 2 č. k. 7 Er/206/2004-21 zo 16. februára 2011 o neprípustnosti exekúcie a zastavení exekúcie, odôvodnil takto:

*«Odvolací súd prejednal odvolanie oprávneného v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1, 3 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., pretože nejde o odvolanie podľa § 214 ods. 1 O. s. p., na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie, odvolanie smeruje proti uzneseniu a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.*

*Podľa § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný priadok), ak tento Exekučný poriadok neustanovuje inak.*

*Podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na doplnenie jeho odôvodnenia a k odvolaniu oprávneného odvolací súd uvádza nasledovné:*

*Oprávnený namieta správnosť záverov súdu prvého stupňa z dôvodu, že zmluvu o úvere uzavretú medzi účastníkmi nesprávne právne posúdil, keďže neprihliadal na ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, podľa ktorých bola uzavretá.*

*Odvolací súd k tomu dodáva, že predmetná zmluva o úvere uzavretá medzi účastníkmi konania má charakter spotrebiteľskej zmluvy. To znamená, že musí obsahovať náležitosti podľa § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, okrem iného ročnú percentuálnu mieru nákladov, inak sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva o úvere bola uzavretá podľa jej predtlača a údajov*

uvedených v zmluve podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Aj napriek takémuto formálnemu označeniu zmluvy o úvere, ako zmluvy uzatvorenej podľa Obchodného zákonníka, je predmetná zmluva zmluvou spotrebiteľskou vzhľadom na obsah zmluvy, na účel zmluvy ako aj na účastníkov konania. Musí preto obsahovať náležitosti stanovené Zákonom o spotrebiteľských úveroch a zmluvné dojednania týkajúce sa výšky úrokov z omeškania nesmú byť v rozpore s ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

Citované zákonné ustanovenie určuje náležitosti notárskej zápisnice (okrem tých, ktoré musí mať podľa notárskeho poriadku), aby bola exekučným titulom. Predovšetkým musí notárska zápisnica obsahovať právny záväzok. Záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone (§ 489 Občianskeho zákonníka). Inou skutočnosťou, na základe ktorej vzniká záväzok, je aj porušenie povinnosti vyplývajúcej z už existujúceho záväzkového právneho vzťahu, okrem iného je to aj omeškanie dlžníka.

V posudzovanej veci sa povinný dostal do omeškania s riadnym o včasným plnením záväzku, v dôsledku čoho oprávnený žiadal zaplatiť dlh naraz a uplatnil si aj zákonné právo na zaplatenie úrokov z omeškania.

Notárska zápisnica má ďalej obsahovať označenie oprávnenej a povinnej osoby, právny dôvod (v danom prípade je to zmluva o úvere), predmet (plnenie, ktoré má povinný poskytnúť, teda suma, ktorú je dlžný oprávnenému), čas plnenia, a aby bola exekučným titulom, musí obsahovať aj vyhlásenie povinnej osoby, že súhlasí s jej vykonateľnosťou.

Z uvedeného vyplýva, že k obsahovým náležitostiam notárskej zápisnice oko exekučného titulu nepatrí hmotnoprávny úkon, z ktorého vyplýva záväzok povinného voči oprávnenému, teda v posudzovanej veci zmluva o úvere. To však neznamená, že notárska zápisnica by takýto úkon nemohla obsahovať popri uznaní záväzku povinným a vyhlásení o jej vykonateľnosti. Obidva tieto úkony je potrebné dôsledne rozlišovať a navzájom ich nezamieňať, pretože kým účastníkom hmotnoprávneho úkonu (napríklad v súvislosti so zmenami podmienok úverovej zmluvy, na ktorých sa jej účastníci dohodli v notárskej

*zápisnici) musia byť účastníci tohto hmotnoprávneho úkonu, pre uznanie dlhu a súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice postačuje prejav dlžníka.*

*Uznanie dlhu je totiž jednostranným právnym úkonom dlžníka adresovaným veriteľovi, ktorým dáva veriteľovi najavo, že svoj dlh uznáva. Pre platnosť uznania je potrebná písomná forma, prisľúb zaplatenia dlhu a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výšky. Pri splnení týchto zákonných podmienok dochádza k prerušeniu premlčania a predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Všetky tieto formálne náležitosti písomné uznanie povinnej prostredníctvom splnomocneného zástupcu v notárskej zápisnici obsahuje.*

*Súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je vždy jednostranným prejavom jeho vôle, z ktorého vyplýva, že súhlasí s tým, aby notárska zápisnica v prípade, že v určenej dobe oprávnenému určené plnenie neposkytne, bola bez ďalšieho titulom pre vykonanie exekúcie. Tento súhlas s vykonateľnosťou nemá hmotnoprávnu povahu, pretože nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinnosti účastníkov konania, je len jednou z náležitostí stanovených Exekučným poriadkom k tomu, aby notárska zápisnica mohla byť exekučným titulom.*

*Pre platnosť notárskej zápisnice, v ktorej dlžník (povinný) uznal svoj dlh voči veriteľovi a súhlasil s jej vykonateľnosťou, nie je preto potrebná dohoda s veriteľom a neúčast' veriteľa pri spisovaní takejto notárskej zápisnice nespôsobuje jej neplatnosť. Notárska zápisnica v danej veci je však neplatná z iného dôvodu, ktorý súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia posúdil a náležite odôvodnil.*

*Podľa § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia.*

*Predpokladom zastúpenia podľa § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka je spôsobilosť zástupcu na právny úkon, o ktorý ide, a záujmy zástupcu nesmú byť v rozpore so záujmami zastúpeného. Tento rozpor so záujmom zastúpeného sa pritom nemusí týkať len právneho úkonu, na ktorý bol zástupca splnomocnený, ale postačí akýkoľvek stret záujmov zástupcu a zastúpeného, ktorý by mohol vyvolať pochybnosť o tom, že zástupca bude riadne vykonávať práva a povinnosti vyplývajúce mu zo zastúpenia.*

*V posudzovanej veci povinný mal v zmluve o úvere splnomocniť advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal záväzok z*

úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo pre exekúciu.

Súd prvého stupňa postupoval správne, ak pri preskúvaní predmetného exekučného titulu a podmienok, za ktorých bol vydaný vrátane posudzovania zmluvy o úvere dospel k záveru, že predmetný exekučný titul bol vydaný na základe plnomocenstva, ktoré povinný udelil Mgr. T. K., advokátovi, súčasne v predtlačí zmluvy o úvere a teda povinný, ak chcel, aby mu bol poskytnutý spotrebiteľský úver, bol nútený súčasne na predtlačí zmluvy o úvere podpísať aj plnomocenstvo pre Mgr. T. K., v ktorom ho splnomocnil súčasne na spísanie predmetnej notárskej zápisnice - exekučného titulu. Takéto podmieňovanie poskytovania spotrebiteľského úveru súčasným uzatvorením plnomocenstva pre Mgr. T. K. súčasne s poverením na spísanie notárskej zápisnice, ako exekučného titulu, je treba považovať za neprijateľnú podmienku v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Preto správne súd prvého stupňa poukázal na to, že takéto konanie splnomocneného zástupcu povinného Mgr. T. K., voči povinnému je v rozpore so zákonom o advokácii. Navyiac, ak nie je preukázané, že podľa § 18 ods. 1, 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii dal povinný Mgr. T. K. skutočne takéto pokyny, ako sú uvedené v predtlačí zmluvy o úvere a či sa Mgr. T. K. mohol riadiť pokynmi povinného pri presadzovaní práv a záujmov povinného v prejednávanej veci, či povinný s Mgr. T. K. osobne prejednával spôsob presadzovania práv a záujmov povinného a vôbec či povinný bol niekedy v kontakte s Mgr. T. K., aby mu takéto pokyny dal.

Európsky súdny dvor vo viacerých svojich rozsudkoch nastolil trend chrániť práva spotrebiteľov ako slabšej zmluvnej strany extenzívnym spôsobom (napr. rozsudok zo dňa 4. 10. 2007, Rampin a Dodard, C - 429/05). Súladom exekučného titulu so zákonom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu, ale aj to, či je na jeho základe možné exekúciu vykonať, teda či tu nie sú také zákonné ustanovenia, ktoré by bránili vykonaniu exekúcie na základe tohto exekučného titulu. Ide napr. o vylúčenie určitých nárokov z uspokojenia v exekúcii a pod. Môže ísť aj o zákonné ustanovenia, ktoré ukladajú exekučnému súdu skúmať aj materiálnu správnosť exekučného titulu, teda či nárok priznaný exekučným titulom je v súlade s právom.

*Podľa ustanovenia § 23 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) zastúpenie vzniká na základe zákona, alebo rozhodnutia štátneho orgánu (zákonné zastúpenie) alebo na základe dohody o plnomocenstve.*

*Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že zastúpenie na základe dohody o plnomocenstve predpokladá dvojstranný právny úkon, teda dohodu medzi dvomi subjektami a to medzi splnomocniteľom na jednej strane a splnomocnencom na druhej strane a samotné plnomocenstvo je už iba jednostranným úkonom, ktorým splnomocniteľ dáva tretím osobám na vedomie, v akom rozsahu je osoba uvedená v plnomocenstve oprávnená ho zastupovať. Dohoda o plnomocenstve, z ktorej právny vzťah vzniká, musí teda obsahovať všetky náležitosti dvojstranného právneho úkonu z hľadiska jeho subjektov, ako aj obsahu. Pokiaľ má mať takáto dohoda písomnú formu, predpokladá sa prejav oboch zmluvných strán potvrdený podpisom týchto subjektov. Takáto dohoda o plnomocenstve uzavretá medzi povinným a Mgr. T. K. v konaní preukázaná nebola. Splnomocnenie, ktoré má byť súčasťou notárskej zápisnice, ani nie je podpísané účastníkmi dohody o plnomocenstve, keďže na tomto chýba podpis splnomocniteľa - povinného.*

*Správne preto súd prvého stupňa uzavrel, že v notárskej zápisnici ako exekučnom titule, ktorú oprávnený predložil, chýba nepochybný relevantný prejav vôle dlžníka splnomocniť advokáta Mgr. T. K. na vykonanie vyhlásenia v jeho mene. Už samotná táto skutočnosť predstavuje vadu exekučného titulu, ktorá bráni v možnosti vydať exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie na základe takejto notárskej zápisnice.*

*Odvolací súd z týchto dôvodov už považoval za nadbytočné zaoberať sa ďalšími nedostatkami exekučného titulu a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo výrokoch o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil, pretože predmetná notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom.»*

Po oboznámení sa s obsahom napadnutých uznesení krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku, Občianskeho zákonníka a Občianskeho súdneho poriadku podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho

úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Ústavný súd v nadväznosti na citované relevantné časti odôvodnení napadnutých uznesení poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenia krajského súdu nesignalizujú neprípustný zásah do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že

z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

**II.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 4 CoE 103/2011-33 z 9. júna 2011, č. k. 13 CoE 169/2011-30 z 22. júna 2011, č. k. 13 CoE 171/2011-88 z 30. júna 2011 a č. k. 14 CoE 37/2011-36 z 11. júla 2011**

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. To však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom

nahrádzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by nimi mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažností na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažností odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2011